

своята посестрима. Вечерта късно се върналъ въ двореца си, потъналъ въ скръбъ.

Следъ време пакъ посѣтилъ изгорѣлата кжщичка. Тамъ, гдето по-рано седѣлъ и ронилъ сълзи, били поникнали и му се усмихвали хубави цвѣтенца съсъ златни сърчица и бѣли листенца. Тѣхната усмивка много приличала на усмивката на покойната Маргаритка. Младиятъ царъ свилъ букетъ отъ тия нѣжни цвѣтенца и имъ се радвалъ като на своята посестрима. Тѣхъ той нарекълъ на нейното име. Отъ тогава имаме лай-кучката, която казваме още Маргаритка.

Преразказала : Дора Щърбакова.

ВЪТРЕ БУЕНЪ И КРИЛАТЬ...

— Вътре буенъ и крилатъ,
Ходишъ, знамъ, по цѣлий
свѣтъ...

Носишъ ли ни новини
Ти отъ южнитѣ страни?

Скоро ли при нази пакъ
Щърка шаренъ, дългокракъ,
Скоро ли ще прелети,
Наший край да посѣти?

А следъ него пролѣтѣта
Съсъ гирлянди отъ цвѣтя —
Тръгнала ли е на пѣтъ,
Че стопи се вече снѣгътъ.

Че тукъ златний минзухаръ
На кокичето другаръ,
Вредъ по нашитѣ мѣста
Вечъ отдавна разцвѣтя!

— Вътре буенъ и крилатъ,
Ходишъ, знамъ, по цѣлий
свѣтъ...

Отдалече катъ летишъ,
Я кажи, какво вестишъ?

— Всички хора азъ зота
Съ мойтъ радостни слова,
Съ моя тѣй призетенъ звънъ:
„Ставайте отъ зимний сънь!

„Нѣма вече ледъ и снѣгъ,
— Иде, иде отъ далекъ
Пролѣтѣта при нази тукъ
Съ пѣсни радостни отъ югъ!

„Стига скърби и тегла,
Гордо дигайте чела,
Съ ярки слънчеви зари
Новъ животъ се зацари!..

Трайко Симеоновъ.